

[Kantsø.]

Jeg skal med disse Bemærkninger paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling og Vedtagelse.

Stegger Nielsen: Efter den Begrundelse, der af den højtærede Finansminister er givet for Lovforslaget, og den Redegørelse, som Ministeren har givet for de Forhandlinger, der er ført inden Lovforslagets Fremsættelse, kan jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Malehau: Ligesom ved Forhandlingerne i Februar i Aar mellem den højtærede Finansminister og Repræsentanter for Statstjenestemændenes Centralorganisationer og Danmarks Lærerforening om Bevarelsen af det midlertidige Løntillæg paa indtil 14 Kr. maanedlig ud over 1. April 1940 til delvis Dækning af Tomrummet i Regulerings-tillægsskalaen saaledes er der ogsaa nu opnaaet Enighed mellem disse Parter om Forlængelse af Løntillægget uændret indtil 31. Marts 1941, altsaa for de resterende 5 Maaneder af indeværende Finansaar.

Under Hensyn til de i de sidste Maaneder stedfundne Prisstigninger paa saa godt som alle Livsforbrønde finder vi fra vor Side Forlængelsen af det midlertidige Løntillæg baade rimelig og retfærdig. Jeg forstaar meget godt de Ønsker, der særlig af Hensyn til de lavestlønnede og dem med de smaa Pensioner har været fremsat om et noget større Tillæg, og jeg maa ligesom Socialdemokratiets ærede Ordfører anerkende den Resignation og den Forstaaelse, der fra Tjenestemændenes Side er vist ved at frafalde dette Ønske og tiltræde det foreliggende Lovforslag.

Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse i det høje Ting.

Anna Westergaard: Som Prissituationen har udviklet sig, maatte det være indlysende, at der ikke kunde blive Tale om nu at lade det midlertidige Løntillæg, som er ydet Tjenestemændene for Tiden indtil Udgangen af Oktober Maaned 1940, bortfalde, og at al Billighed maatte tale for, at Tillægget forlængedes uændret. Det maa derfor hilses med Tilfredshed, at der er opnaaet Enighed om denne Forlængelse under de Forhandlinger, der af Finansministeren er ført med Tjenestemændenes Organisationer.

Paa Det radikale Venstres Vegne anbefaler jeg det foreliggende Lovforslag til Vedtagelse.

J. S. Foget: Da vi sidst behandlede dette Spørgsmaal, maatte jeg paa Grund af vor daværende hele økonomiske Stilling gaa imod Tillægget. Siden er der jo sket mangt og meget. Landbrugets økonomiske Stilling er blevet forbedret, og en almindelig Prisstigning har fundet Sted. Jeg vilde derfor maaske være tilbøjelig til at stemme for Lovforslaget, medens jeg stemte imod sidste Gang, hvis dette Spørgsmaal var mere overskueligt. Vi er imidlertid ved den stedfundne Prisudvikling kommet ind i en Lovgivning, der mest af alt bærer Præget af Mangel paa Plan og Oversigt. Det ene Øjeblik forhøjer man Lønningerne, det andet standser man denne Forhøjelse for saa kort Tid efter igen at forhøje. Priskontrollen virker alt for tilfældigt, idet man gaar for haardt frem mod nogle, medens man glemmer at gribe ind over for andre. Det, der derfor i en saadan Situation mangler, er en virkelig Plan at gaa frem efter, en gennemført Planøkonomi, en Art Socialisme, om man vil, mig er det ligegyldigt, hvad man vil kalde det. Hovedsagen er, at man forsøger at bringe nogenlunde Ligevægt til Veje mellem de forskellige Befolkningsgruppers Livsvilkaar. Dette skulde naturligvis ikke ende i Kommunismens Ensretning. Der nedsættes saa mange Kommissioner og Udvalg i denne Tid. Her var for en Gangs Skyld en Opgave, som burde optages, nemlig at finde det økonomiske Ligevægtsniveau, som vi faktisk ikke har kendt siden 1914, ja, ikke engang da, idet Lønklasserne dengang faktisk fik for lidt. Som det gaar nu, vil Klassekampen fortsætte, og jo større Uretfærdighed der begaaes, des større indbyrdes Had opstaar der. Vi bliver næppe noget Folk, vi opnaar næppe nogen Folkefællesskabsfølelse, før vi alle har Følelsen af, at vi trækker paa lige Hammel. Grundlaget for en saadan Planøkonomi bør være vort Hovederhvervs Indtjeningsmuligheder; i Forhold dertil kan Planøkonomien udbygges, og Grundlinien maa i alle Tilfælde være, at en Arbejder er sin Løn værd, at enhver, der udfører et produktivt Arbejde, skal have en passende Løn derfor. Man maa bryde med det gamle Princip, at Kapitalmagten har Førsteretten, som den hidtil har haft det. Ofte har man talt om, at Renten var afhængig af Tilbud og Efterspørgsel, men det modsatte bevises i disse Dage.

Kom med en samlet Plan og ikke disse tilfældige smaa Forhøjelser og Nedsættelser, der gennemføres ganske planløst. Derved